

PELHAM
GRENVILLE
WODEHOUSE

LETNÍ
BOUŘKA

**Pelham
Grenville
Wodehouse**

**Levní
bouřka**

VYŠEHRA D

DENISI MACKAILOVI,
autoru knih Zelená ulice,
Výstava květin
a dalších děl,
která bych byl sám
rád napsal

Copyright © 1929, P. G. Wodehouse

Translation © Ladislav Smutek, 1977, dědicové, 2009
Illustrations © Adolf Born, 2009

ISBN 978-80-7429-002-2

Jistý kritik – neboť takoví lidé, říkám to s lítostí, existují – utrousil ohavnou poznámku o mém posledním románu, že obsahuje všechny staré wodehousovské postavy pod jinými jmény. Teď už ho pravděpodobně sežrali medvědi, jako děti, které se vysmívaly proroku Eliášovi. Ale jestli je stále ještě naživu, nebude moci vznést podobné obvinění proti Letní bouřce. Svou nadměrnou inteligencí převezl jsem tentokrát tohoto pána tím, že jsem uvedl všechny staré wodehousovské postavy pod stejnými jmény. Dovedu si představit, jak teď bude připadat sám sobě dokonale pošetilý.

Tato povídka je jakousi vyprávěnkou o anglickém týdnu pro mé loutky, smím-li razit tento termín. Hugo Carmody a Ronnie Fish se objevili v povídce PENÍZE ZADARMO. Pilbeam byl v povídce BILL DOBYVATEL. A zbylé postavy lord Emsworth, zdatný Baxter, komorník Beach a ostatní přispěli svou troškou do mlýna už dříve v povídkách NĚCO ČERSTVÉHO a NECHTE TO NA PSMITHOVI. Dokonce i Císařovna z Blandingsu, to velevynikající prase, tu vystupuje podruhé, neboť debutovala v povídce nazvané ‚Prase-holá-hej!‘, která se konečně objeví v knižní podobě spolu s ostatními nadmíru úchvatnými povídkami ze zámku Blandings.

Jest skutečností, že se nemohu odtrhnout od zámku Blandings. Toto místo má nade mnou jakousi čarou moc. Vždy si zaskočím do Shropshiru a nakouknu tam, abych si poslechl poslední novinky, a vždy tam najdu něco zajímavého. Doufám, že bude zajímat také mé vážené publikum těch pár klepů, které jsem nasbíral na tomto starém místě a nazval LETNÍ BOUŘKA.

Ještě slůvko k názvu. Vypráví se o Thackerayovi, že připadl na titul TRH MARNOSTI, sotvaže se uložil k nočnímu odpočinku. Vyskočil prý z postele, oběhl sedmkrát pokoj a řval, seč mu hlasivky stačily. Podivné, ale já jsem se zachoval úplně stejně, když mi napadla LETNÍ BOUŘKA. Okamžitě jsem v ní rozeznal ideální titul pro román. Od té doby mé nadšení poněkud ochladlo, neboť jsem objevil, že nejsem jediný, kdo si tohoto titulu tolik váží. Byl jsem informován, že v Anglii vyšly pod stejným názvem dva romány, a můj agent v Americe mi telegrafuje, že tři přišly nedávno na knižní trh ve Spojených státech. Protože moje povídka vycházela na pokračování pod nynější nálepkou, je teď pozdě ji měnit. Mohu jen vyjádřit nejskromnější naději, že se tomuto příběhu dostane cti, aby byl zařazen do seznamu sta nejlepších knih, nazvaných LETNÍ BOUŘKA.

P. G. Wodehouse

Schůzka milenců

Sue stála a zírala široce rozevřenýma očima. Tenhle okamžik se snažila stokrát si představit. A její obraznost tento úkol nikdy nezvládla. Někdy viděla Ronnieho ve svých představách chladného, nade vše povzneseného, nepřátelského; jindy ho viděla, jak lapá po dechu a potácí se, němý ohromením; opět jindy, jak ukazuje na ni prstem jako na postavu v melodramatu a jak ji označuje jako podvodnici. Jediné, nač připravená nebyla, to se stalo nyní.

Eton a Cambridge vychovávají své syny dobře. Jakmile jednou pochopili základní fakt života, že jakékoliv projevy citů jsou znakem špatného vychování, pak ani výbuchy granátů je nevyvedou z rovnováhy a zemětřesení pokládají za úspěch, když z nich vymámí nanejvýš ‚Ech, cože?‘. Ale Cambridge má své meze a také Eton. A výčitky svědomí drásaly Ronnieho Fishe do té míry, až železná kázeň přestala účinkovat. Byl do hloubi duše otřesen a jeho červený obličej, rozčuchané vlasy, vytřeštěné oči a neklidné prsty tuto skutečnost potvrzovaly.

„Ronnie!“ vykřikla Sue.

Na víc neměla čas. Myslel na to, co kvůli němu podnikla. Myslel na to, že z lásky k němu přijela na zámek Blandings pod falešnými barvami – jako podvodnice, při každé příležitosti vystavená riziku, že bude odhalena – každým okamžikem v nebezpečí, že bude potupně demaskována a stíhána opovržlivými pohledy, jež na ni bude lorňonem vysílat jeho teta Constance; myslel na to, jak s ní ošklivě zacházel... všechny tyto myšlenky mučily Ronnieho Fishe zdrcující úzkostí. Přivedly horkou krev Fishů do varu a nyní, ocitnuv se jí tváří v tvář, neváhal.

Vyskočil vpřed, sevřel ji do náručí a přitiskl ji k sobě. Baxterovi k revoltujícím uším, ač se snažil neposlouchat, přicházelo v chraptivých vodopádech Fishovo sebeobviňování. Ronnie říkal, co si o sobě myslel, a jeho mínění nebylo příliš lichtotivé. Tvrdil, že je zvíře, lump, prevít, hrubián, pes a červ. Kdyby byl mluvil o Percym Pilbeamovi, sotva by mohl být méně zdvořilý.

Až do tohoto stadia se Baxterovi rozmluva nezamlouvala. A teď mu připadala dokonale odporná. Sue tvrdila, že to všechno je její chyba. Ronnie říkal Ne, moje. Ne, moje, tvrdila Sue. Ne moje, stál na svém Ronnie. Ne, moje, pravila Sue. Ne, úplně moje, říkal Ronnie. Přece je to jen jeho chyba, protože, jak už poznamenal, je pes a červ. Nyní zašel dále. Odhalil se jako puchýř, klíště a vyložený vyvrhel.

„Nejsi!“

„Jsem!“

„Nejsi!“

„Jsem!“

„Samozřejmě nejsi!“

„Určitě jsem!“

„Stejně tě miluju.“

„To nemůžeš.“

„Miluju tě.“

„Nemůžeš mě milovat.“

„Miluju tě.“

Baxter se v tichém bolu svíjel.

„Jak dlouho?“ tázal se Baxter své nesmrtelné duše. „Jak dlouho?“ Na tuto otázku se mu dostalo tak pohotovové odpovědi, až ho to šokovalo. Ze sousedství francouzských oken se ozvalo diskrétní zakašlání. Debatující dvojice od sebe odskočila, dvě duše spojené stejnou myšlenkou.

„Váš rukopis, slečno,“ pravil Beach důstojně.

Sue se na něho podívala. Ronnie se na něho podíval. Až do této chvíle Sue zapoměla na jeho existenci. Ronnie se domníval, že komorník dlí dole, zaneprázdněn komorníckými povinnostmi. Nikdo z nich nevypadal příliš potěšen, že ho vidí.

První promluvil Ronnie.

„Jéje – nazdar, Beach!“

Na to by byla vhodná odpověď ‚Nazdar, pane‘, což ovšem komorníci neříkají. Beach se spokojil laskavým úsměvem, který však působil nešťastným dojmem, neboť Ronnie si myslel, že se mu Beach posmívá, a Fishové nestrpí, aby se jim komorníci posmívali. Už se chystal proslovit plamennou řeč, v níž by tento názor vyjádřil, když si uvědomil, že takové počínání by bylo nerozumné. Beach musí být usmířen. Vnutil svému hlasu bodrý tón.

„Tak vy jste tady, Beachi?“

„Ano, pane.“

„Asi se vám to zdá dost divné.“

„Ne, pane.“

„Ne?“

„Byl jsem již informován o povaze citů, jež chováte k této dámě, pane Ronalde.“

„Ano, pane.“

„Kdo vám to řekl?“

„Pan Pilbeam, pane.“

Ronnie zalupal po vzduchu. Pak se trochu uklidnil. Náhle si vzpomněl, že tento muž je jeho spojenec, spoluviník, připoutaný k němu nejen přátelstvím, datujícím se už od dob dětství, ale dokonce i silnějším poutem společného zločinu. Mezi nimi nebylo třeba zachovávat dekorum. Nyní cítil, že zvládne situaci, ať už bude sebechoulostivější.

„Beachi,“ oslovil ho. „Jak mnoho toho víte?“

„Všechno, pane.“

„Všechno?“

„Ano, pane.“

„Tak například – ?“

Beach zakašlal.

„Jsem si vědom toho, že tato dáma je slečna Sue Brownová. A podle mého informátora je zaměstnána ve Sboru Královského divadla.“

„Vy jste hotový naučný slovník, vidíte?“

„Ano, pane.“

„Chci si slečnu Brownovou vzít, Beachi.“

„Velmi vám schvaluji toto vaše přání, pane Ronalde,“ pravil komorník a otcovsky se usmál.

Sue se toho úsměvu chytila.

„Ronnie! Je v pořádku. Myslím, že je to náš přítel.“

„Ovšemže je to náš přítel. Starý Beach. Jeden z mých nejstarších a nejlepších kamarádů.“

„Chtěla jsem říct, že nás nezradí.“

„Já, slečno?“ volal Beach otřesen. „Určitě ne.“

„Beach je báječný chlapík.“

„Děkuji vám, pane.“

„Beachi,“ pravil Ronnie, „nadešel čas činů. Už nebudeme nic odkládat. Musím se ihned spojit se strýcem Clarencem. Jak se večer vrátí, hned půjdu za ním a řeknu mu, že Císařovna z Blandingsu je v hájovně v západním lese, a pak, dokud bude naměkko, vychrlím na něho zprávu o svém zasnoubení.“

„Naneštěstí zvíře už není v hájovně, pane Ronalde.“

„Vy jste je přestěhoval?“

„Já ne, pane. Pan Carmody. Nanejdvůh politováníhodnou náhodou mě pan Carmody zastihl, jak jsem ji dnes odpole-

dne krmil. Odvedl ji a přemístil jinam, na místo, které neznám, pane.“

„Ale proboha, nabourá mi celý plán. Kde je?“

„Přejete si, abych ho našel, pane?“

„Samozřejmě si přeji, abyste ho našel. Hned jděte a zepjte se ho, kde to prasce je. Řekněte mu, že je to velice důležité.“

„Velmi dobře, pane.“

Sue poslouchala tento rozhovor o prasatech a byla z něho zmatena.

„Nerozumím tomu, Ronnie.“

Ronnie vzrušeně běhal po pokoji. Jednou se přiblížil k místu, kde ve svém útulném přístavu ležel Baxter, takže bývalý sekretář na okamžik zahlédl ponožku s ozdobným jazýčkem levandulové barvy. Za dlouhou dobu tak uviděl první krásný předmět a měl ho ocenit víc, než učinil.

„Nemůžu to teď vysvětlovat,“ pravil Ronnie. „Je to příliš dlouhé. Ale můžu ti říct toto. Jestli nedostaneme to prasce zpátky, tak jsme v troubě.“

„Ronnie!“

Ronnie přestal chodit po pokoji. Zastavil se v postavení člověka, který poslouchá.

„Co je to?“

Rychle skočil na balkon, pohlédl přes zábradlí a pomalu se vracel.

„Sue!“

„Co!“

„Je to ten puchýř Pilbeam,“ oznámil Ronnie, obezřetně šeptaje. „Šplhá po okapové rouře.“

Odvážné počínání lorda Emswortha

Od chvíle, kdy automobil značky Antelope, který přivážel domů z přerušené večere lorda Emswortha, jeho sestru lady Constance Keebleovou a bratra, ctihodného Galahada Threepwooda, opustil vrata Matchingham Hallu a vydal se zpět na cestu k zámku Blandings, vládlo ve voze ticho.

Nikdo z posádky vozu nevyšlo ani jedinou slabiku.

Ve světle toho, co vyprávěla po telefonu očitá svědkyně na frontě Millicent o rodinné bitvě, jež se rozpoutala u stolu sira Gregoryho Parsloea, bude se to zdát divné. Jestliže kdy seděli pohromadě na malé ploše tři lidé, kteří si toho měli vzájemně hodně říci, tak aspoň by člověk usuzoval, pak to byli právě tihle tři. Dalo by se čekat, že samotná lady Constance poskytne tolik konverzace, že zaměstná historiky na celé hodiny.

Vysvětlení je prosté jako všechna vysvětlení. Podá nám je jediné slůvko – antelope.

Protože nějaký nepatrný vnitřní neduh vyřadil z aktivní činnosti hispano-suizu, v níž zámek Blandings obvykle vyjížděl na večeri, musel se šofér Voules uchýlit k tomuto druhořadému a horšímu vozu; a každý, kdo kdy vlastnil antelopu, ví, že v tomto voze řidiče nedělí od pasažérů skleněná stěna. Řidič je přesně uprostřed nich a dychtivě naslouchá všemu, co se povídá, aby to v příhodné chvíli dal k lepšímu v jídelně pro služebnictvo.

Ačkoliv se zdálo, že existuje toliko volba mezi řečí a samovolným spalováním, malá společnost si za těchto okolností ponechávala myšlenky pro sebe. Trpěli, ale vydrželi to. Těžko bychom hledali výstižnější ilustraci pro tuto situaci

než krásnou starou frází: Vysoké postavení zavazuje. Se zvláštní pýchou poukazujeme na lady Constanci. Byla to žena a ticho ji tížilo nejvíce.

Za jízdy přicházely chvíle, kdy ani pohled na velké červené Voulesovy uši, nastražené, aby zachytily důvod tohoto náhlého a senzačního návratu, stěží dokázal odvrátit lady Constanci Keebleovou od úmyslu povědět bratru Clarenci, co si o něm myslí. Od chlapeckých let se ani jednou nepřiblížil jejímu ideálu dokonalého muže; ale nikdy neklesl tak hluboko v jejích očích jako v tom okamžiku, když slyšela, jak svoluje ke spojení neteře Millicent s mladíkem, který, nehledě na to, že nemá ani vindru, ji vždycky uváděl do chorobného nervového stavu, pro nějž nemohla najít název, ale jenž jest znám vědcům jako nervozita.

Ani trochu si u ní nespravil pošramocenou reputaci nepokrytými poznámkami na účet zdatného Baxtera. Roztrušoval o Baxterovi věci, které by mu nemohla prominout žádná obdivovatelka tohoto energického muže. Přídavná jména jako bláznivý, šílený, potřeštěný, ukecaný – a ještě horší – pošahaný – vyskakovala v jeho konverzaci jako záblesky blesku. A z pohledu v jeho oku pochopila, že si je znovu a znovu opakuje pro sebe.

Její předpoklad byl správný. Na lorda Emswortha působily události toho dne jako omračující objev. Na podkladě incidentu s květináči před dvěma lety se na Baxtera vždycky díval jako na člověka duševně nevyváženého; jsa však mužem spravedlivým, uznával možnost, že klidný a pravidelný život a osvobození od starostí ho mohly vyléčit za dobu, která uplynula od odchodu bývalého sekretáře ze zámku. V den svého příjezdu se ten člověk jevil zajisté zcela normální. A nyní vtěsnal do časového rozmezí několika hodin tolik roztodivných bláznivých činů, že by jimi vyzbrojil všechny cvoky v Anglii a že by ještě dost zbylo pro všechny pošuky.

Devátý hrabě z Emsworthu nepatřil k lidem, kteří se nechají snadno vyvést z konceptu. Jeho klid zpravidla dokázal rozrušit jenom jeho mladší syn Frederick. Nebyl však odolný proti takovým událostem, které se začaly odvíjet dnes. Ať už máte jakkoliv holubičí povahu, když se octnete v bezpro-

střední blízkosti muže, který, pokud se nevrhá z oken, loupí vepře a přitom vás chce přesvědčit, že je ukradl váš komorník, pak začnete trochu uvažovat. Lorda Emswortha to důkladně pobouřilo. Jak se vůz kodrcal po cestě k zámku, říkal si, že teď už ho nemůže nic překvapit.

A přece ho překvapilo. Když auto zahýbalo za roh u pěnišníků a vyjíždělo na široký pás šterkové cesty naproti hlavnímu vchodu, spatřil výjev, který ho přinutil, aby mu ze rtů splynul první zvuk od počátku cesty.

„Dobrý bože!“

Tato slova vyslovil vysokým, pronikavým tenorem a lady Constance při nich vyskočila, jako by ji píchaly špendlíky. Toto nečekané přerušení hlubokého ticha drásalo její napjaté nervy.

„Co se děje?“

„Co se děje? Podívej se! Podívej se na toho blázna!“

Voules převzal úkol celou věc vysvětlit. Neměl snad mluvit, neboť se s lady Constancí nikdy společensky nesetkal. Domníval se však, že význam chvíle ho opravňuje k porušení pravidel etikety.

„Nějaký muž šplhá po okapové rouře, milostivá paní.“

„Cože! Kde? Nevidím ho!“

„Právě se dostal na balkon před jednu z ložnic,“ doplnil řidiče ctihodný Galahad.

Lord Emsworth šel přímo k jádru věci.

„Je to ten chlapík Baxter!“ zvolal.

Přes umělou podporu, již skýtal zavedený letní čas, byl letní den nyní definitivně u konce a nad světem rozprostřela svůj soumravný plášť nastávající noc. Viditelnost proto nebyla dobrá; a postava, která právě zmizela za zídkou balkonu před zmíněným pokojem, se nedala rozeznat, leda intuitivním zrakem. Avšak právě tento zrak lord Emsworth vlastnil.

Usuzoval logicky. Věděl, že se v prostorách zámku Blandings kromě Ruperta Baxtera zdržují další dospělí muži: ale na druhé straně by nikdo z nich nešplhal po okapové rouře a nemizel by na balkoně. Naproti tomu Baxterovi by takové počínání připadalo normální, bylo by pro něho obvyklým

způsobem, jak prožít večer. Tak asi vypadá jeho představa zdravého odpočinku a zábavy. Brzy se nepochybně opět objeví na balkoně a skočí na zem. Takový už Baxter je – člověk podivných zálib.

A tak, jak pravíme, lord Emsworth hned přistoupil k jádru věci, odhodil v pohnutí skřípec a zvolal:

„Je to ten chlapík Baxter!“

Od jistého dne před mnoha lety, kdy spolu trávili čas ve společném dětském pokoji, by lady Constance nezašla tak daleko, aby se ohnala a udeřila bratra do hlavy plochou stranou uražené ruky: ale nyní to málem udělala. Snad jedině přítomnost šoféra Voulese ji přiměla, aby se omezila na slova:

„Clarenci, ty jsi idiot!“

Ani Voules jí v tom nemohl zabránit. Koneckonců neprozrazovala žádné tajemství. Řidič byl ve službách na zámku dost dlouho, aby si učinil stejný závěr.

Lord Emsworth toto tvrzení nevyvracel. Vůz zastavil před hlavním vchodem. Dveře byly otevřeny, jako vždy za letního večera; devátý hrabě, doprovázen bratrem Galahadem, pospíchal po schodech a vstoupil do haly. K jejich sluchu se donesl dupot utíkajících nohou. V příštím okamžiku spatřili prchající postavu Percyho Pilbeama, který bral čtyři schody najednou.

„Propánakrále,“ zvolal lord Emsworth.

Jestli Pilbeam zaslechl tato slova nebo zahlédl mluvčího, nedal to na sobě znát. Zřejmě pospíchal. Kmitl se halou spíše jako vyplašená gazela nežli soukromý detektiv a zmizel po schodech dole. Náprsenku měl znečištěnou špinavými skvrnami, límec se mu utrl z knoflíčku a na krátkou dobu, po kterou ho lord Emsworth zahlédl, se mu zdálo, že má na jednom oku černý monokl. V příštím okamžiku sestupovala po schodech další postava a mihla se kolem nich ve stejné rychlosti – Ronnie Fish.

Lord Emsworth si učinil o celé události zkreslený obrázek. Nemohl vědět, co se událo v dotyčném pokoji, když Pilbeam, inspirován alkoholem a vzrušen myšlenkou, že nyní nastal čas, kdy může vniknout do bytu a zmocnit se ruko-

pisu vzpomínek ctihodného Galahada, se šplhal po okapové rouře, aby uskutečnil svůj plán. Nevěděl nic o tom, jak velký strach prožil detektiv, když nečekaně narazil na výhrůžnou postavu Ronnieho Fishe. Nevěděl o vzrušené a slibné šarvátce, která skončila bouřlivým Pilbeamovým úprkem o život. Viděl pouze dva muže, šíleně prchající do volných prostor, a na tomto výjevu založil svůj pochopitelný výklad situace.

Podle předpokladu lorda Emswortha propadl Baxter šílenství a tento úkon provedl s takovou nekompromisní důkladností, že před ním silní mužové prchali v hrůze.

Jakkoliv byl devátý hrabě povahou mírný člověk, jakkoliv miloval venkovský klid a pokojný život, měl v sobě tu pravou dávku odvahy, jakou slyne veškerá britská šlechta. Po léta, kdy zastával funkci v Shropshirské selské jízdě, se na něho otčina neobrátila a nevolala ho, aby ji zachránil. Ale kdyby ho zavolala, Clarence, devátý hrabě z Emsworthu, by odpověděl pohotově: „Propánakrále! Ovšem! Zajisté!“ stejně jako kterýkoliv z jeho křižáckých předků. I v šedesátém roce života v něm stále plál starý oheň. Ctihodný Galahad, který se předtím otočil, aby překvapeným monoklem pozoroval průvod, procházející hlavními dveřmi, se nyní obrátil a shledal, že je sám. Lord Emsworth zmizel. Teď zpozoroval, jak se opět vrací. Na jeho přátelské tváři tkvěl pohled plný rozhodnosti. V ruce třímal pušku.

„Ech? Cože?“ zvolal ctihodný Galahad a zamrkal.

Hlava rodiny neodpověděla. Šinula se směrem ke schodům. Právě takovým tichým cílevědomým krokem postupoval proti nepříteli v bitvě u Agincourtu jeden Emsworth.

Zvuky podobné kdákání vyplašených slepic opět přiměly ctihodného Galahada, aby se obrátil.

„Galahade! Co to znamená? Co se děje?“

Ctihodný Galahad seznámil sestru s dostupnými fakty.

„Clarence šel právě po schodech s puškou v ruce.“

„S puškou!“

„Ano. Zdálo se mi, že to byla moje puška. Doufám, že s ní bude zacházet opatrně.“

Všiml si, že i lady Constanci přepadla naléhavá touha po šplhání. Na širokém schodišti dosáhla vynikajícího času.

Tak křepce se pohybovala, že byla už na druhém odpočívadle, než ji dostihl.

A jak tam stáli, dolehl k nim hlas z pokoje na konci chodby.

„Baxtere! Vylezte! Vylezte, Baxtere, můj milý, okamžitě vylezte!“

V závodě o dosažení pokoje, z něhož podle všeho vycházela tato slova, lady Constance, jež výborně odstartovala, předstihla svého bratra nejméně o dvě koňské délky. Tak se stala první svědkyní podívané nezvyklé i na zámku Blandings, i když se tu dály čas od času věci podivné.

Její mladá návštěvnice, slečna Schoonmakerová, stála u okna a vypadala poplašeně a vzrušeně. Bratr Clarence, mířící zkušeně puškou od boku, upřeně zíral na postel. A zpod postele, trochu jako želva sunoucí se z krunýře, lezla obrýlená hlava zdatného Baxtera.

Trapná scéna v ložnici

Člověk, který leží pod postelí nějakých třicet minut, a pokud tam je, musí naslouchat rozhovoru, provázejícímu smiřování milenců, je zřídka v nejlepší tělesné kondici či v nejveselejší náladě. Baxter měl peří ve vlasech, prach na oděvu a v obličeji zlobné zamračení, vyjadřující soustředěnou nenávist k veškerému lidstvu. Lord Emsworth, který očekával, že se setká s mimořádně divokým zjevem, shledával, že jeho očekávání je překonáno. Sevřel pevněji pušku, a aby si zabezpečil přesnější ránu, pozvedl pažbu k rameni, zavřel jedno oko a druhému dal zatřpytit se u hlavně.

„Mám vás na mušce, můj milý,“ prohlásil mírně.

Rupert Baxter si ještě nezačal zastrkávat do vlasů slámu, ale vypadal, jako by neměl příliš daleko k tomuto konečnému stadiu sebevyjádření.

„Nemiřte na mne tím zatraceným převítem!“

„Budu na vás mířit,“ odpověděl lord Emsworth ohnivě. Nechtěl si nechat diktovat ve vlastním domě. „A při nejmenším pokusu o násilí...“

„Clarenci!“ To promluvila lady Constance. „Odlož tu pušku.“

„To určitě neudělám.“

„Clarenci!“

„Tak dobrá.“

„A nyní, pane Baxtere,“ pravila lady Constance, která ovládla scénu svým velitelským způsobem, „jsem přesvědčená, že nám všechno vysvětlíte.“

Vzrušení z ní už opadlo. Tato silná žena se nenechala nikdy dlouho ovládat vzrušením. Byla zle otřesena, ale víra v její idol stále přetrvávala. Ať jeho chování působilo sebe-

výstřednějším dojmem, byla si jista, že je Baxter určitě objasní k plné spokojenosti všech.

Baxter nemluvil. Jeho mlčení dalo lordu Emsworthovi příležitost, aby vyjádřil vlastní názory.

„Vysvětlení?“ Hovořil podrážděně, neboť se ho dotklo, jak ho sestra odsunula ze středu pozornosti. „Co tu má proboha vysvětlovat? Všechno je jasné.“

„Nemohu tvrdit, že jsem tomu úplně porozuměl,“ mumlal ctihodný Galahad. „Chlapík pod postelí. Proč? Proč zrovna tam?“

Lord Emsworth váhal. Byl to muž laskavého srdce a měl pocit, že to, co chce vyslovit, by mělo být řečeno za Baxterovy nepřítomnosti. Zdálo se však, že není jiného východiska. Proto pokračoval.

„Uvažuj, můj drahý Galahade.“

„Ech?“

„Ta záležitost s květináči. Vzpomínáš si?“

„Aha!“ Porozumění zasvitlo v monoklu ctihodného Galahada. „Myslíš...?“

„Přesně tak.“

„Ano, ano. Samozřejmě. Myslíš, že podléhá záchvatům.“

„Přesně tak.“

Lady Constance Keebleová neměla poprvé příležitost slyšet teorii, jak ji ventilovali její bratři; připadala jí ohavná. Prudce zrudla.

„Clarenci!“

„Má drahá?“

„Přestaň laskavě hovořit tímto urážlivým tónem.“

„Propánakrále!“ To lorda Emswortha popudilo. „To se mi líbí. Co jsem vlastně řekl urážlivého?“

„Ty to víš velice dobře.“

„Jestli tím míníš, že jsem připomněl Galahadovi tím nejdělicátnějším způsobem, že tenhle ubohý Baxter není zcela...“

„Clarenci!“

„To je hezké říkat takhle ‚Clarenci!‘. Víš sama, že to nemá v hlavě v pořádku. Neházel po mně květináči? Nevyskočil z okna právě dnes odpoledne? Nechtěl mi namluvit, že Beach...?“

Baxter ho přerušil. O některých věcech bylo nejlépe nemluvit, ale o tomhle námětu se mohl rozhovřit zcela svobodně.

„Lorde Emsworthe!“

„Ech?“

„Dověděl jsem se nyní, že Beach nebyl iniciátorem krádeže vašeho vepře. Ale zjistil jsem, že byl komplicem.“

„Cože byl?“

„Pomáhal při tom,“ pravil Baxter se skřípěním zubů. „Vlastní krádež spáchal váš synovec Ronald.“

Lord Emsworth se obrátil na sestru s triumfálním posunkem, jako člověk, kterému se dostalo zadostiučinění.

„Tak vida! Chceš snad teď tvrdit, že není cvok? Tohle nepůjde, Baxtere, můj milý,“ pokračoval, mávaje vyčítavě puškou před svým bývalým zaměstnancem. „Skutečně se nesmíte rozrušovat vymyšlením takových pohádek.“

„Škodí to krevnímu tlaku,“ souhlasil ctihodný Galahad.

„Císařovna byla nalezena dnes večer ve vaší maringotce,“ sdělil Baxterovi lord Emsworth.

„Cože!“

„Ve vaší maringotce. Ukradl jste ji a ukryl jste ji tam. U všech rohatých,“ děl lord Emsworth a vyskočil, „musím se postarat, aby se dostala do svého chléva. Musím najít Pirbrighta. Musím...“

„V mé maringotce?“ Baxter si přejel horečnatou rukou po umazaném čele. Osvítlo ho poznání. „Tak tohle provedl Carmody s tím zvířetem.“

Lord Emsworth toho měl už dost. Čekala na něho Císařovna z Blandingsu. Počítaje minuty, které ho dělí od tohoto vytouženého setkání, zlobil se, že tu stojí a naslouchá nesouviselemu blábolení.

„Nejprve Beach, pak Ronald a teď Carmody! Příště řeknete, že jsem ji ukradl já nebo tady Galahad nebo moje sestra Constance. Můj milý Baxtere, my vám to nezazlíváme. Prosím vás, to si nemyslete. Jasně vidíme, jak to je. Přepřacoval jste se asi a příroda si samozřejmě vybírá svou daň. Odeberte se v klidu do svého pokoje, můj milý, a lehněte si. Tohle všechno je pro vás asi velice zlé.“

Zasáhla lady Constance. Oko jí hořelo a mluvila jako Kleopatra, vysvětlující etiopskému otroku, kde překročil míru její trpělivosti.

„Clarenci, mohl bys laskavě využít té trochy inteligence, která ti snad zbývá? Krádež tvého prasete je jedna z nejvšednějších a nejméně důležitých věcí, které se kdy na tomto světě staly. Rozruch kolem této příhody mně připadá úplně odporný. Ať už kdokoliv ukradl to zatracené zvíře...“

Lord Emsworth strnul. Zíral na ni, jako by nechtěl věřit svému sluchu.

„... a ať se už našlo kdekoliv, určitě je neukradl pan Baxter. Jak říká pan Baxter, je mnohem pravděpodobnější, že to byl nějaký mladý muž, jako je pan Carmody. Podle mého názoru pan Carmody náleží k tomu typu mladých mužů, kteří pokládají podobné kanadské žertíky za zábavné. Zeptej se sám sebe, Clarenci, a snaž se odpovědět na otázku tak rozumně, jak jen může člověk tvé duševní potence. Jaký motiv by proboha mohl podnítit pana Baxtera, aby přijel na zámek Blandings a kradl zde prasata?“

Snad pocít, že drží v ruce pušku, probudil v lordu Emsworthovi vzpomínky na skvělé dny v Shropshirské selské jízdě a propůjčil mu bojovného ducha uprchlého mládí. Skutečností zůstává, že nezvadl pod sestřiným velitelským okem. Odvážně mu čelil a statečně odpovídal.

„A zeptej se sebe sama, Constance,“ volal, „jaký jenom motiv má pan Baxter pro všechno, co dělá!“

„Ano,“ přisvědčil loajálně ctihodný Galahad. „Jaký motiv vedl našeho přítele Baxtera, aby přijel na zámek a k smrti děsil dívky tím, že se schovává pod postele?“

Lady Constance polkla. Našli v její obhajobě slabinu. Obrátila se k muži, který, jak stále doufala, by mohl s plným zdarem odvrátit tento útok.

„Pane Baxtere!“ oslovila ho, jako by ho vyvolávala ke slavnostnímu projevu po večeři.

Ale Rupert Baxter nevečeřel. A tenhle fakt snad převážil miskou vah. Zcela náhle ho přepadla zběsilá touha, aby z toho všeho za každou cenu vyvázl. Před hodinou, před půlhodinou, dokonce před pěti minutami měl jazyk svázaný stále ještě přetrvávající nadějí, že nalezne cestu zpět na zá-

mek Blandings v hodnosti soukromého sekretáře hraběte z Emsworthu. Teď nabyl přesvědčení, že by toto místo nepřijal, i kdyby mu je nabízeli a plazili se před ním po kolenou.

Nenadálá, neodolatelná nenávisť k zámku Blandings a ke všemu, co obsahoval, zachvátila zdatného Baxtera. Podívoval se, že se kdy sem chtěl vrátit. Zastával v přítomné době dobře placené a odpovědné místo jako sekretář a poradce J. Horace Jevonse, amerického milionáře, který s ním zacházel nejen slušně a s respektem, působícím jako balzám na jeho duši, ale také mu poskytl moudré rady, jak investovat peníze, takže už ztrojnásobil své úspory. A tohoto chicagského občana se zlatým srdcem by chtěl opustit jenom proto, aby uspokojil nějakou temnou sentimentální touhu, která ho naléhavě měla k tomu, aby se vrátil do domu, jímž, jak to teď viděl, pohrdal, jako málokdo pohrdal jakýmkoliv domem od doby, co lidské bytosti přestaly bydlet v jeskyních. Oči mu zablýskaly za čůčkami. Sevřel ústa.

„Vysvětlím to!“

„Věděla jsem, že máte uspokojivé vysvětlení,“ jásala lady Constance.

„Mám. Velice prosté.“

„A krátké, jak doufám,“ žádal lord Emsworth neklidně. Bolestně toužil po tom, aby hovor a debata skončily, neboť se chtěl shledat se svým vepřem. S trýzní a mukami myslil na Císařovnu, jak úpí v té prašivé maringotce.

„Zcela krátké vysvětlení,“ prohlásil Rupert Baxter.

Jediná osoba v pokoji, která doposud zůstávala mimo tuto poněkud trapnou scénu, byla Sue. Přihlížela jednání ze svého stanoviště u okna jako nevinná pozorovatelka. Náhle však byla vtažena přímo do víru debaty. Baxterovy brýle ji probodávaly od hlavy k patě; ukazoval na ni prstem a obžalovával ji.

„Přišel jsem do tohoto pokoje, protože jsem chtěl najít dopis, který jsem napsal této dámě, která si říká slečna Schoonmakerová.“

„Ovšemže si říká slečna Schoonmakerová,“ podotkl lord Emsworth, který jen nerad odpoutával myšlenky od Císařovny. „Tak se totiž jmenuje, můj milý. Proto,“ vysvětloval mírně, „si říká slečna Schoonmakerová. Propánakrále,“

volal, nemoha potlačit náhlý osten netrpělivosti. „Jestliže se ta dívka jmenuje Schoonmakerová, pak se přirozeně nazývá slečna Schoonmakerová.“

„Ano, jestliže se tak jmenuje. Ale ona se tak nejmenuje. Jmenuje se Brownová.“

„Poslyšte, můj milý,“ konejšil ho lord Emsworth. „Když budete takto pokračovat, jenom se zbytečně rozrušíte. Právěpodobně si velice ublížíte. Navrhuji vám, abyste se odebral do svého pokoje, přiložil si na čelo chladivý obklad, ulehl a odpočinul si. Pošlu za vámi Beache. Přinese vám pořádný kus chleba a mléko.“

„Mléko s rumem,“ opravil svého bratra ctihodný Galahad. „To je jediné vhodné nápoj. V roce 1897 jsem znal chlapíka, který mívá podobné záchvaty – pravděpodobně se na něho upamatuješ, Clarenci, Bellamy. Barmy Bellamy – tak jsme mu říkali – a kdykoliv...“

„Jmenuje se Brownová!“ opakoval Baxter, jehož hlas se stupňoval v hysterické crescendo. „Sue Brownová. Je sboristkou v Královském divadle v Londýně. A je zřejmě zasnoubena s vaším synovcem Ronaldem, který si ji chce vzít.“

Lady Constance vyrazila výkřik. Lord Emsworth vyjádřil své pocity dvojím zakoktáním. Jedině ctihodný Galahad byl zticha. Zachytil výraz Sueiných očí a v jeho pohledu se zračila účast.

„Slyšel jsem Beache, jak to povídal právě v tomto pokoji. Tvrdil, že má tuto informaci od pana Pilbeama. Domnívám se, že informace je přesná. V každém případě vám mohu říci tolik: ať je to kdokoliv, je to podvodnice, která se sem vetřela pod nepravým jménem. Když jsem byl před chvílí v kuřáckém pokoji, přišel po telefonu telegram z Market Blandingsu. Podepsala jej Myra Schoonmakerová a podala v Paříži dnes odpoledne. Nemám k tomu co dodat,“ končil Baxter. „Teď odejdu a upřímně doufám, že už nikdy neuvidím nikoho z vás. Dobrý večer.“

Brýle se mu chladně třpytily. Vycházel ze dveří a na prahu se srazil s Ronniem, který zrovna vstupoval.

„Nemůžete se dívat na cestu?“ osopil se na něho.

„Ech?“ udělal Ronnie.

„Pitomé nemešlo!“ zvolal zdatný Baxter a odešel.

V pokoji, který opustil, se stala lady Constance Keebleová kamennou postavou ztělesňující hrozbu. Normálně nevynikala výškou, ale nyní čněla nad ostatními jako mohutná mstitelka: a Sue před ní ustupovala.

„Ronnie!“ zvolala Sue slabě.

Znělo to jako výkřik samičky, která se octla v nebezpečí a utíká se ke svému druhu. Právě tak v předhistorické době volala její jeskynní předkyně na muže s kyjem, když ji vehnal do úzkých šavlozubý tygr, jemuž se lady Constance velice podobala.

„Ronnie!“

„Co to všechno znamená?“ otázal se poslední z rodu Fishů.

Dýchal poněkud prudce, neboť právě absolvoval rychlý běh. Jakmile se Pilbeam octl na širém prostranství, prokázal úžasnou formu v běhu na krátké tratě. Asi po dvaceti metrech úprku po cestě setřásl Ronnieho a ponořil se do příhodných křovin. A Ronnie se vzdal pronásledování, vrátil se do Sueina pokoje, aby zde referoval. S překvapením zjistil, že se za jeho nepřítomnosti pokoj stal dějištěm veřejného shromáždění.

„Co to všechno znamená?“ oslovil shromáždění.

Lady Constance se k němu obrátila.

„Ronalde, kdo je ta dívka?“

„Ech?“ Ronnie si uvědomil jisté rozpaky, ale snažil se, seč byl. Nelíbilo se mu, jak se teta tvářila, ale její vzhled se mu nikdy nezamlouval. Něco se zřejmě stalo, ale snad situaci zachrání bezstarostná nonšalance. „Znáš ji přece, víd? Slečna Schoonmakerová. Seznámila ses s ní v Londýně, když tam byla se mnou.“

„Jmenuje se Brownová? A je sboristkou?“

„Nu, ano, vlastně je to pravda.“

Zdálo se, že se lady Constanci nedostává slov. Soudě podle výrazu její tváře, bylo tomu vskutku tak.

„Chtěl jsem vám o tom povědět,“ sděloval jim Ronnie. „Jsme zasnoubeni.“

Lady Constance se vzpamatovala tak, že našla jediné slovo.

„Clarenci!“

„Ech?“ pravil lord Emsworth. Myšlenky se mu zatoulaly jinam.

„Slyšels?“

„Slyšel – co?“

Divoký vír citů vystřídal náhle ledový chlad.

„Jestliže se o to dostatečně nezajímáš, abys poslouchal,“ pravila lady Constance, „mohu tě informovat, že Ronald nám právě oznámil svůj úmysl oženit se se sboristkou.“

„Co to? Ano?“ divil se lord Emsworth. Uvažoval právě, zda člověk v tak pronikavě rozvráceném duševním stavu jako Baxter pamatoval na pravidelné krmení Císařovny. Tato myšlenka se chvěla v jeho srdci jako šíp. Vzrušeně kráčel ke dveřím a došel k nim, když si všiml, že sestra promluvu ještě neskončila.

„Tak to je všechno, co k tomu řekneš?“

„Ech? K čemu?“

„Snažím se ti vysvětlit,“ pokračovala lady Constance se strojenou zdvořilostí, „že nám tvůj synovec Ronald sdělil svůj úmysl přiznít se do sboru Královského divadla.“

„Kdo?“

„Ronald. Tohle je Ronald. Touží po sňatku se sboristkou slečnou Brownovou. Tohle je slečna Brownová.“

„Těší mě,“ uklonil se lord Emsworth. Snad si počínal trochu neurčitě, ale způsoby staré školy ovládal.

Ronnie zasáhl. Nadešel čas, aby vytáhl trumfové eso.

„Není to obyčejná sboristka.“

„Soudě podle toho, že přijela na zámek Blandings pod nepravým jménem,“ ukrajovala lady Constance, „jde opravdu o neobyčejně podnikavou holku.“

„Mám na mysli jinou věc,“ pokračoval Ronnie, „vím, jaký zatracený snob jsi, teto Constance, bez urážky, ale jistě chápeš, co myslím – jak si potrpíš na rod a na rodinu a na všechny tyhle volovinky... Rád bych tedy podotkl, že Suein otec sloužil v gardě.“

„Jako svobodník! Nebo desátník?“

„Jako kapitán. Jmenoval se...“

„Cotterleigh,“ doplnila ho Sue slabým hláskem.

„Cotterleigh,“ pravil Ronnie.

„Cotterleigh!“

To promluvil ctihodný Galahad. Zíral na Sue s otevřenými ústy.

„Cotterleigh? Snad ne Jack Cotterleigh?“

„Nevím, jestli to byl Jack Cotterleigh,“ řekl Ronnie. „Chci zdůraznit jenom to, že se jmenoval Cotterleigh a že byl členem irské gardy.“

Ctihodný Galahad stále zíral na Sue.

„Má drahá,“ zvolal a jeho hlas podbarvila zvláštní drsnost. „Vaše matka se jmenovala Dolly Hendersonová a vystupovala jako Serio ve starém Oxfordu a Tivoli?“

Nikoliv poprvé si Ronald Fish uvědomil, že strýc Galahad by měl být umístěn v nějakém ústavě. Zavleče sem Dolly Hendersonovou! Zrovna v tomhle stadiu jednání zdůrazní Dolly Hendersonovou! Celou věc pokazí tím, že obrátí pozornost k účasti Dolly Hendersonové, když je nesmírně důležité držet se Cotterleigha, pouze Cotterleigha a nikoho jiného a jen Cotterleigha. Ronnie si unaveně povzdechl. Vyčalouněné cely byly podle jeho názoru vynalezeny pro strýce Galahady tohoto světa a strýci Galahadovi by nemělo být nikdy dovoleno potulovat se mimo jejich stěny.

„Ano,“ přisvědčila Sue. „Byla to moje matka.“

Ctihodný Galahad k ní postupoval s rozepjatýma rukama. Podobal se otcí v melodramatu, vítajícím zbloudilou dceru.

„Ať se propadnu!“ jásal. Opakoval třikrát, že by se chtěl propadnout. Uchopil Sueiny malé packy a s láskou je tiskl. „Po celou dobu jsem se snažil vybavit si, koho mi připomínáte, moje drahé děvče. Víte, že v letech 1896, 1897 a 1898 jsem sám byl bláznivě zamilovaný do vaší matky? Víte, že bych si ji byl určitě vzal, kdyby mě moje pekelná rodina nebyla posadila na loď a nedopravila do Jižní Afriky? To je pravda, ubezpečuji vás. Ale oni mě zaskočili, strčili na loď, a když jsem se vrátil, zjistil jsem, že mi mladý Cotterleigh vypálil rybník. Tak vida!“

Nastala scéna, kterou by mnozí pozorovatelé považovali za dojemnou. Lady Constance Keebleová k nim nepatřila.

„O tom teď nemluv, Galahade,“ namítla. „Podstatné je...“

„Podstatné je,“ odsekl ctihodný Galahad vřele, „že si tento mladý Fish chce vzít dceru Dolly Hendersonové a já jsem pro. A doufám, Clarenci, že aspoň jednou v životě budeš mít dost rozumu a že budeš za nimi stát jako rytířský a opravdový člověk.“

„Ech?“ udělal devátý hrabě. Jeho myšlenky se zase jednou zatoulaly. Dejme tomu, že ten Baxter krmil Císařovnu, ale dával jí správnou stravu a bylo jí dost?

„Vidíš sám, jak skvostná dívka to je.“

„Kdo?“

„Tohle děvče.“

„Okouzlující,“ souhlasil lord Emsworth zdvořile a vrátil se ke svým úvahám.

„Clarenci!“ vykřikla lady Constance a vytrhla ho ze zamýšlení.

„Ech?“

„Ty nesmíš svolit k tomu sňatku.“

„Kdo to říká?“

„Já to říkám. A myslím, že by to řekla i Julie.“

Nemohla uvést přesvědčivější argument. V této kronice se neobjevila lady Julie Fishová, vdova po nebožtíku generál-majorovi siru Milesu Fishovi, rytíři řádu bathského, z brigády gard. Nevíme tudíž nic o jejím panovačném oku, násilnické bradě, rozhodných ústech a o jejím hlasu, který v jistých dobách – jako například když plísnila bratra – dovedl vyvolat puchýře na citlivé kůži. Lord Emsworth si byl všech těchto věcí vědom. Měl s nimi svoje zkušenosti už z dětských let. Jeho představa štěstí se ztotožňovala s místem, kde chyběla lady Julie Fishová. A myšlenka, že přijede na zámek Blandings a bude na něho v knihovně dotírat kvůli téhle záležitosti, ho zmrazila až do morku kostí. Až doposud měl přátelský úmysl učinit to, čeho si žádá většina přítomných. Ale nyní váhal.

„Myslíš, že by se to Julii nelíbilo?“

„Ovšemže by se to Julii nelíbilo.“

„Julie je husa,“ pravil ctihodný Galahad.

Lord Emsworth uvažoval o tomto tvrzení a byl připraven s ním souhlasit. Ale základní problém jeho souhlas nezměnil.

„Myslíš, že by mi kvůli tomu mohla dělat nepříjemnosti?“

„To myslím.“

„V tom případě...“ Lord Emsworth udělal přestávku. Pak mu zasvitlo v očích zvláštní světélko. „Tak tedy, uvidíme se později,“ prohlásil. „Já se jdu podívat na vepře.“

Jeho odchod byl tak náhlý, že na okamžik lady Constance překvapením zkoprněla; hrabě mezitím zmizel z pokoje a octl se dost daleko na chodbě, než se dostatečně vzpamatovala, aby mohla jednat. Pak rovněž vyběhla. Slyšeli, jak její hlas slábne a vzdaluje se, neboť sestupovala po schodech. Volala: „Clarenci!“

Ctihodný Galahad se obrátil k Sue. Počíнал si energicky, ale zároveň i uklidňoval.

„Je to ostuda, že vtahujeme hosty do hádek této skvělé anglické rodiny,“ pravil a pohladil ji po rameni jako muž, který by mohl být jejím otcem, kdyby se události vyvíjely příznivě a v devadesátých letech neexistovala pravidelná lodní linka do Jižní Afriky. „Má drahá, nutně potřebujete trochu klidu a odpočinku. Pojď, Ronalde, my vás teď opustíme. Místo, kde budeme pokračovat v této diskusi, není v tomto pokoji. Hlavu vzhůru, má drahá. Všechno může ještě dobře dopadnout.“

Sue zavrtěla hlavou.

„Není to k ničemu,“ tvrdila beznadějně.

„Nebuďte si tím tak jista,“ povzbuzoval ji ctihodný Galahad.

„Jedna věc je na beton,“ prohlásil Ronnie. „Ať se stane, co se stane, já si tě vezmu. A to je hlavní. U všech čertů! Umím přece pracovat. Nebo ne?“

„Kde?“ zeptal se ctihodný Galahad.

„Kde? No – ech – no, kdekoliv.“

„Tržní hodnota každého člena této rodiny,“ hlásal ctihodný Galahad, který nechoval iluze o svých nejbližších a nejdražších, „je asi tak tři a půl pence za rok. Ne! Především musíme nějak oblomit starého Clarence, a to znamená do něho mluvit a hádat se s ním, což raději uskutečníme jinde. Pojď, můj hochu. Nikdy nevíš, kde na tebe čeká štěstí. Ve své době jsem zažil daleko horší trapasy, které nakonec dopadly dobře.“

Gally bere věci do svých rukou

Sue stála na balkoně a vyhlížela do noci. Sametová temnota zahalovala svět a z jeho nitra k ní přicházel šepot šumících stromů a čistá, sladká vůně země a květů. Zvedl se lehký vánek a rozčechral břechťan po jejím boku. V něm někde ospale zatíkal pták a v dálce se ozývalo zurčení tekoucí vody.

Povzdechla si. Byla to noc jako stvořená pro štěstí. A ona byla přesvědčena, že jí štěstí určeno nebylo.

Za ní zaduněly kroky. Dychtivě se otočila.

„Ronnie?“

Odověděl jí hlas ctihodného Galahada Threepwooda.

„Bohužel jsem to jenom já, má drahá. Smím za vámi přijít na balkon? Propánakrále, jak by řekl Clarence, jaká to nádherná noc!“

„Ano,“ přisvědčila Sue pochybovačně.

„Vy si to nemyslíte.“

„Ale ano.“

„Sázím se, že si to nemyslíte. Víím, sám jsem si to nemyslel té noci, kdy si otec postavil hlavu a oznámil mi, že příští lodí odplouvám do Jižní Afriky. Vzpomínám si, že to byla právě taková noc, jako je dnešní.“ Položil ruce na zábradlí.

„Po svatbě jsem vaši matku už nikdy neviděl.“

„Ne?“

„Ne. Opustila jeviště a... měl jsem v té době moc práce – hodně jsem pil a tak dále – nějak jsme se už nesetkali. Asi před dvěma či třemi lety jsem se dověděl, že umřela. Velice se jí podobáte, má drahá. Nechápu, proč jsem si okamžitě nevšiml té podoby.“

Zmlkl. Sue nepromluvila. Vsunula mu ruku pod paži. Zdálo se, že nemůže ani nic jiného udělat. Ve tmě začala jednotvárně volat polní sluka.

„Předpovídá déšť,“ pravil ctihodný Galahad. „Nebo ne. Zapomněl jsem už, co to znamená. Slyšela jste někdy svou matku zpívat tu píseň... Ne, to jistě ne. To bylo dřív, než jste přišla na svět. A co se týká mladého Ronalda,“ náhle odbočil.

„Co je s ním?“

„Máte ho ráda?“

„Ano.“

„Myslím – doopravdy ráda?“

„Ano.“

„Jak moc?“

Sue se naklonila přes zábradlí. Na úpatí zdi, zrovna pod ní, schoval hlavu Percy Pilbeam, který vykukoval z houštin. Neboť detektiv, který si snad podvědomě vzpomněl na historiky, jež zaslechl v dětství o Bruceovi a pavouku, odmítl si přiznat porážku, a vrátil se oklikami k dějišti své pohromy. Pět set liber je hodně peněz a Percy Pilbeam se nechtěl vzdát akce, kterou by k nim mohl přijít, pouze proto, že se mu při posledním pokusu taktak podařilo vyváznout živ a zdrav. Vliv alkoholu do určité míry ustoupil a Pilbeam se opět stával klidným a chtivým mužem, jak to tkvělo v jeho povaze. Měl v úmyslu číhat v těchto křovinách, bude-li to nutné, třeba až do kuropění, pak opět zaútočit na okapovou rouru a na příslušný pokoj, kde ležel rukopis Pamětí ctihodného Galahada. Stěží se z vás stane dobrý detektiv, jestliže se necháte snadno odstrašit.

„Nemohu to vyjádřit slovy,“ zašeptala.

„Zkuste to!“

„Ne. Vždycky vyzní hloupě to, co řeknete o citech k druhému člověku zpříma a bez obalu. Kromě toho nemůžete pochopit, že nějaká dívka může blouznit o takovém muži, jako je Ronnie. Díváte se na něho jako na docela obyčejného mladíka.“

„Jestli vůbec,“ podotkl ctihodný Galahad kriticky.

„Ano, jestli vůbec. Zatímco pro mne je něčím... trochu zvláštním. Jestli chcete skutečně vědět, jaké city chovám

k Ronniemu, pak řeknu, že je pro mne celým světem. Tak vidíte! Říkala jsem vám, že to vyzní hloupě. Vypadá to, jako bych vypadla z rytmu, vidíte? Stokrát jsem pracovala ve sboru na takových písničkách. Dva kroky vlevo – dva kroky vpravo – vykopnout nohu, usmát se, obě ruce na srdce, protože je pro mneee světem cee-lým. Jestli chcete, můžete se mi smát.“

Na chvíli bylo ticho.

„Já se vám nesměju,“ řekl ctihodný Galahad. „Má drahá, já jsem chtěl jenom zjistit, jestli opravdu tolik stojíte o toho mladého Fishe.“

„Byla bych ráda, kdybyste mu neříkal ,ten mladý Fish‘.“

„Lituji, má drahá. To ho přece přesně vystihuje. Tak jsem chtěl vědět, jestli ho máte skutečně ráda, protože...“

„Ano?“

„Protože jsem to právě všechno zařídil.“

Sevěřela pevněji zábradlí.

„Cože!“

„Ach, ano,“ povzdechl si ctihodný Galahad.

„Všechno je vyřizeno. Netvrdím, že můžete počítat s tetičkovským objetím od mé sestry Constance, která by vás tak měla přivítat jako příbuznou – a kdybych byl vámi, také bych to neriskoval. Mohla by vás kousnout – ale nehledě na to – všechno je v pořádku. Budou znít svatební zvony. Váš mladý muž je už někde v zahradě. Raději byste měla jít za ním a zvěstovat mu tu novinu. Bude ho to zajímat.“

„Ale – ale...“

Sue mu svírala paži. Pochovala divokou touhu křičet a vzlykat. Nyní už vůbec nepochybovala o nádheře dnešní noci.

„Ale... jak? Proč? Co se stalo?“

„Tak tedy... Jistě připustíte, že jsem si mohl vzít vaši matku?“

„Ano.“

„Což ze mne činí jakéhosi vašeho čestného otce.“

„Ano.“

„A z tohoto titulu jsou vaše zájmy zájmy mými. Ve skutečnosti ještě víc než mými. Za vaše štěstí jsem zaplatil Cenou

papíru. Viděla jste někdy tu hru? Ne, hrála se před vaší dobou. Běžela v Adelphi, dřív než jste se narodila. Byla tam scéna, kde...“

„Co tím míníte?“

Ctihodný Galahad chvíli váhal.

„No, je fakt, má drahá, že jsem věděl, jak hrozně proti myslí byly mé sestře vždycky ty moje Paměti. Zašel jsem za ní a poctivě jsem jí to vyložil. ‚Clarence,‘ řekl jsem jí, ‚nebude mít nikdy námitky, ať si vezme kdokoli kohokoli, pokud se na něm nebude chtít, aby se účastnil svatby. Skutečná překážka jsi ty,‘ řekl jsem. ‚Ty a Julie. A když se do toho dáš, přemluvíš Julii za pět minut. Víš, že spoléhá na tvůj úsudek.‘ A pak jsem jí řekl, že jestli přestane působit jako zátaras z ostatního drátu, který leží v cestě pravé lásce, pak já neuveřejním Paměti.“

Sue se mu přimkla k paži. Nemohla najít slova.

Percy Pilbeam, který všechno vyslechl, neboť noc byla velmi tichá, mohl nalézt mnoho slov. Jenom jeho nynější choulostivá situace ho zadržela, aby je nevyslovil, a to jenom taktak. Percymu Pilbeamovi bylo, jako by mu uletělo ze sevřené ruky pět set liber jako mizející modré ptáče. Němě zuřil. V celém Londýně a přidružených hrabstvích by se těžko našel člověk, který více miloval pět set liber než P. Frobisher Pilbeam.

„Ach,“ povzdychla si Sue. Nic víc. Její pocity byly příliš hluboké. Tiskla si k srdci jeho paži. „Ach,“ vzdychala a pak zase „Ach“.

Plakala a nestyděla se za to.

„No tak, no tak,“ protestoval ctihodný Galahad. „Na tom přece nebylo nic zvláštního, že ne? Není přece nic tak mimořádně pozoruhodného, když jeden člověk pomůže druhému?“

„Nevím, co mám říct.“

„Potom to neříkejte,“ doporučoval jí ctihodný Galahad velmi potěšen. „Tak k čertu, mně je srdečně jedno, jestli ty krámy budou uveřejněny nebo ne. Aspoň... Ne, určitě je mi to jedno... Způsobily by jenom spoustu nepříjemností. Kromě toho odkážu tu zatracenou knihu národu a nechám ji

uveřejnit za sto let a stanu se Pepysem budoucnosti, vidíte? Nic lepšího se nemohlo stát. Pocty, které mi prokáže potomstvo, a všechno ostatní.“

„Ach,“ povzdychla si Sue.

Ctihodný Galahad se pochechtával.

„Ale je škoda, že svět bude muset počkat sto let, než se doví historku o mladém Gregorym Parsloeovi a o krevetách. Dostala jste se k ní, když jste četla dnes večer rukopis?“

„Bohužel jsem moc nečetla,“ přiznávala se Sue. „Myslela jsem hodně na Ronnieho.“

„Vskutku? Tak já vám to řeknu. Nemusíte čekat sto let. Bylo to v Ascotu, v roce, kdy Martingale vyhrál Zlatý pohár...“

Dole se Percy Pilbeam zvedl z houštin. Už mu nezáleželo na tom, aby ho nikdo neviděl. Byl pořád ještě hostem v této zámecké díře, a jestliže si host nemůže vlézt do křovin a vyběhnout z nich, kdy se mu zachce, kde potom zůstala britská pohostinnost? Měl v úmyslu setřást prach zámku Blandings ze střevíců, strávit noc U emsworthského erbu a zítra se vrátit do Londýna, kde si ho vážili.

„Tak, má drahá, bylo to takhle. Mladý Parsloe...“

Percy Pilbeam se už nezdržel. Historka s krevetami ho nezajímala. Odvrátil se a pohltila ho letní noc. Někde ve tmě houkala sova. Pilbeamovi se zdálo, že se mu tím houkáním posmívá. Zamračil se. Zuby mu cvakaly.

Kdyby ji tak mohl najít, byl by dal té sově co proto.

O B S A H

Předmluva	5
1. Zámku Blandings hrozí nepříjemnosti	7
2. Pravé lásky běh	30
3. Senzační krádež prasete	51
4. Pozoruhodné chování Ronalda Fishe	76
5. Telefon pro Huga	98
6. Sue má nápad	103
7. Úkol pro Percyho Pilbeama	108
8. Bouřné mraky visí nad Blandingsem	125
9. Na scénu vstupuje Sue	137
10. Šok pro Sue	143
11. Další šoky pro Sue	156
12. Činnost komorníka Beache	170
13. Koktajly před večeří	192
14. Zdatný Baxter umí myslet rychle	212
15. Telefonicky	221
16. Schůzka milenců	228
17. Odvážné počínání lorda Emswortha	233
18. Trapná scéna v ložnici	239
19. Gally bere věci do svých rukou	250

P.G.Wodehouse

Letní bouřka

Z anglického originálu Summer Lightning (Penguin Books, Ltd.), přeložil Ladislav Smutek. Ilustrace Adolf Born. Typografie Vladimír Verner. Vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o., roku 2009 jako svou 903. publikaci. Vydání druhé, ve Vyšehradu první. AA 11,56. Stran 256. Odpovědná redaktorka Blanka Koutská. Vytiskla tiskárna

Finidr, s. r. o.

Doporučená cena 228 Kč

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.
Praha 3, Víta Nejedlého 15
e-mail: info@ivysehrad.cz
www.ivysehrad.cz

ISBN 978-80-7429-002-2